

Rất mong Saigon sẽ mãi là “Hòn Ngọc Viễn Đông” sáng thật sự, với bầu không khí trong lành hơn, với nguồn nước sạch mát hơn, đường phố sẽ không quá ồn ào, không quá nhiều bụi, khói, rác. Saigon sẽ có nhiều hơn những công viên rộng mát, những khu vui chơi cho trẻ em rất an toàn và lành mạnh, hè phố sẽ phủ rợp bóng mát của phượng vĩ hay

những vòm me xanh. Cũng mong rằng Saigon sẽ không vì đồng tiền hay áp lực nọ kia mà có ai đó tự đặt mình vượt trên pháp luật, mặc nhiên phạm pháp mà bất chấp luật pháp, mặc nhiên phá hại môi sinh. Vì tương lai của Saigon. Xin hãy hành động ngay hôm nay cho môi trường sống của người Saigon ngày một tốt đẹp hơn.

Thơ

Ô CỬA NHÌN ĐỜI

Kín bưng giữa bốn bức tường,
 Cũng may còn một ô vuông nhìn đời.
 Nhìn mùa thu lá thu rơi,
 Nhìn chiều mưa đổ toi bời bên song.
 Lặng nhìn những buổi trời trong,
 Nghe con chim hót mà lòng không vui.
 Có khi nhìn thấy mặt người,
 Lạnh căm đôi mắt thay lời chào nhau.
 Dõi nhìn cánh én về đâu,
 Giữa trời thăm thẳm một màu chiều buông.
 Hoàng hôn nhìn sợi nắng vương,
 Trên hàng cây đứng cuối đường xa xăm.
 Có đêm thoáng thấy trăng rằm,
 Qua nhanh như sợ ai cầm lấy tay.
 Cả đời nhìn mãi mây bay,
 Sao hôm nay bỗng lòng ngầy ngất sầu.
 Nhắm đôi mắt lại thật sâu,
 Một trời tang tóc ấy màu quê hương.
 Bờ môi mặm giọt đoạn trường,
 Vẫn xanh mơ ước con đường nở hoa.
 Có vì sao ở thật xa,

Dịu dàng màu mắt như là cổ nhân.
 Nhìn nhau tha thiết ân cần,
 Để tương tư một mùa Xuân thiên đàng.
 Đêm về nhìn ánh đèn vàng,
 Đọc tường vôi xám sáng hàng kềm gai.
 Vách bên có tiếng thờ dài,
 Biết anh đã lỡ mộng đời tự do ...
 Mấy phòng liên tiếp cùng ho,
 Là lời nhẩn nhủ hẹn hò gì nhau.
 Nghe lòng âm giữa đêm sâu,
 Biết đời còn những nhịp cầu tri âm.
 Trong tăm tối nổi vui thắm,
 Tỏa hương như giữa một đầm hoa sen.
 Sắc trời bàng bạc sương in,
 Tiếng con vạc lẻ còn chìm đâu đây.
 Cửa đời nhỏ tựa bàn tay,
 Vẫn nhìn thấy ánh sao Mai rạng ngời.

Lê Công Minh